

ANDREJA BIRMANAC

Pesmi

Tiha

Ne tožim za ničemer več –
le spim, ko lahko,
in opazujem dan,
ko se poslavlja ob večerih.

Sonce

Sonce,
ki z zamahom molčeče gotovosti
in obrazom zakoličene resnice
v neutrudnem preporodu
razpira trdne ognjene peruti
v moč
v objem
v sporočilo
vsakega minulega in današnjega jutra,
ko vzhaja
z očmi matere in očeta
in brez vprašanja ali nuje po besedi
ponosno
meče stvarnost novega dne
čez bregove, polja in pred tem neslutene širine,
me je zbudilo že ob zori
in mi v sencah pod zarjavelimi zidovi stolpnic
pokazalo, kdo je.

Lastovice

Otožnim najbolj godi sladko,
v somraku pa poslušajo listje,
ki se šibi na pečljih
in se v piruetah predaja vetru,
ko se njegova suha telesa
odbijajo v dvojicah,
preden trčijo ob tla –

z glasom,
ki zveni
kot ploskanje nešteti
majhnih rok,
v praznem avditoriju lesenih
oken in dvorišča;

kot svarilo
lastovicam in utrujenim

pred strogim novim časom,
ki se bliža.

Morska

Mornarji se poslavljajo –
njihovi beli ovratniki z modro
obrobo
se stegujejo k soncu,
ki se vrača v morje,
bitja pod njegovim temnim
plaščem
pa ga pozdravljajo
z ošiljenimi zobmi
in trzljaji okamenelih plavuti;
kot staro željo,
ki si jo odpisal –
že davno tega,
preden je prišla nazaj.

Rimana

Sprijaznjena z usodo,
pod klobukom s pajčolanom,
še sedi in nemo čaka preminu-
lega moža.

Oči temne in mehke
kot jezera po dežju,
besede več ne sliši,
pomena ne pozna –
zdaj samo utira pot
do velikega sna.

Vprašala sem jo
"Kam pojdeš?",
tišina pa v odgovor ždi,
ko ponavlja spet in spet,
kje je mojih rim razplet.